

De ware liefhebber

In de middeleeuwen zijn we ons bos eerst kwijtgeraakt door de vraag naar landbouwgrond en door roofbouw. Vervolgens hebben

we sinds 1800 weer een groot deel van het huidige bos te danken aan onze vraag naar hout.

Bossen werden aangelegd voor mijnhout, voor paalhout en zo kunnen we nog wel even doorgaan. Dit was het bos dan ook aan te zien. Grote ongemengde opstanden. De bomen netjes in het gelid. Pure houtproductie. Het leven van de bosbouwer was toen ongecompliceerd.

Vroeg of laat moest daar een eind aan komen. Veranderende sociale en economische omstandigheden zorgden er voor dat er langzaam maar zeker meer aandacht kwam voor natuur en recreatie.

Anno 2000 heeft productie zijn eerste plaats definitief prijs gegeven. Bij sommige bosbeheerders krijgt het zelfs helemaal geen plaats meer.

Anderen vinden dat we daarmee te ver zijn doorgeschoten, want, zo stellen ze, houtproductie is belangrijk.

Elke stam die we niet in eigen land produceren, moet uit een ander land komen waar wellicht niet altijd even netjes met het bos wordt omgegaan.

Met de certificering van duurzaam bosbeheer proberen we daarin verandering te krijgen. Een alternatief is dat we hout vervangen door bijvoorbeeld plastic. Gezien het milieuvriendelijke karakter van de duurzame grondstof hout lijkt het me dat ook niet echt gewenst. Nee, hout hebben we nu eenmaal nodig en daar zullen bomen voor moeten worden gekapt. Dat houtproductie ook nog

bijdraagt aan onze economie en werkgelegenheid is mooi meegenomen.

Dit zijn slechts rationele argumenten die bij veel beheerders waarschijnlijk een kleine rol spelen in hun afweging van de functievulling van hun bos. Veel belangrijker zijn gevoelens zoals passie en trots. Ondanks de grote aandacht voor natuur en recreatie kriebelt het bij veel bosbeheerders. Een mooie rechte boom in het bos vervult veel bosbeheerders met trots. Het "fingerspitzen-gefühl" dat daar voor nodig is. Jaren van studie en ervaring gooi je in de strijd, maar nog heb je niet het gevoel dat je het allemaal weet. Een volleerde bosbouwer bestaat niet. Zo word je elke dag weer gefascineerd door de bosbouwkundige kennis en praktijkervaring die nodig is voor een perfect bos.

Onze kennis wordt helemaal op de proef gesteld als er tegelijkertijd ook nog aandacht is voor natuur en recreatie. Het maakt het nog moeilijker om kwaliteitshout te produceren. We moeten met nog meer factoren rekening houden om een goede afstemming tussen productie, natuur en recreatie te bewerkstelligen. We hebben dus nog meer kennis nodig. Maar als het je dan lukt om uiteindelijk een bos te krijgen waar kostbare bomen staan, allerlei planten en dieren een plek vinden en de wandelaar het idee krijgt van een vrijwel onaangetast bos, dan heb je toch zoiets van..... "hier doe ik het allemaal voor". Kwaliteitshout produceren binnen de randvoorwaarden van natuur en recreatie maakt bosbouw anno nú voor de ware liefhebber tot een uitdaging.